

den tid, de skal på arbejde. Gennemføres nærværende forslag, kan kommunen beskæftige de dagpengesøgende på tidspunkter, hvor vedkommende har mulighed for at få børnene passet hjemme. Eller nogle af de dagpengesøgende kan beskæftiges med at passe børn (melder der sig for eksempel 30 forældre med 50 børn, kan 16 af de voksne måske passe alle børnene og de 14 sættes til andet § 2-arbejde).

Skulle den kommunale arbejdsfordeler være stupid og ondsindet eller ukyndig, kan hans afgørelse påklages, og de arbejdsløse kan de følgende dage frit gå på arbejde i en anden kommune.

Normal arbejdstid vil nok begynde omkring kl. 7, men for eksempel i snefaldsperioder vil det måske være naturligt i den enkelte kommune at bestemme, at mænd under 30 år skal møde kl. 4, og hvis der en dag er særlige oprydningsopgaver efter for eksempel en festival, et stort dyrskue el.lign., kan en mødetid som kl. 1.00 måske være den rigtige. Her har vi så oplagt et af de punkter, hvor kystbanesocialister vil fare op og kritisere lovforslaget. Men så ondt er livet altså, at masser af vore medborgere må arbejde på andre tider end til ministerietid mellem kl. 10 og 15. Det gælder folk med arbejde, og det kommer altså, når lovforslaget vedtages, også til at gælde for de arbejdsløse.

Den, der ikke er fremme på mødestedet inden den fastsatte tid, går glip af den pågældende dags dagpenge. Det vil være ret håbløst at begynde at arbejde med forsinkelsestolerancer på for eksempel 5 minutter. Herved flyttes problemet blot til en diskussion om, hvorvidt det er uretfærdigt, at den, som ankommer kl. 7.06, ingen dagpenge skal have.

I øvrigt vil seriøse arbejdssøgende nok være på pletten senest et kvarters tid før kl. 7 for at se, om de ikke kan få kontakt til normalt arbejde til normal løn, før de bestemmer sig til at nøjes med dagpengearbejdet. Kommunen skal sørge for, at der ved mødestederne er opslagstavler, hvor private arbejdsgivere kan ophænge tilbud om ledigt arbejde. Det er vel også sandsynligt, at firmaer med behov for arbejdskraft vil sende værkførere, arbejdsformænd eller andre hen til et eller flere af de kommunale mødesteder, og her bliver da et godt klima for at få etableret nye arbejdsforhold.

Nogle af disse vil nok i begyndelsen være midlertidige, fordi årsagen til, at arbejdspladsen mangler nogle folk, måske er, at der er indløbet sygemelding eller er et stykke hastearbejde. Men midlertidige arbejdsforhold er jo også en slags prøveægteskaber, og det er ofte set, at de har udviklet sig til at blive årelange.

Der er intet til hinder for, at kommunen udliciterer den dagpengesøgende til privat virksomhed, men han skal da have adgang til selv at indgå direkte ansættelsesaftale med det pågældende firma. Gør han brug af den ret, er kommunen helt ude af billedet.

Det vil sikkert forekomme, at private virksomheder spekulerer i at få billig arbejdskraft gennem licitationsaftaler med det offentlige.

Også i denne forbindelse er det en styrke ved forslaget, at det kun opererer med éndags-forhold. I normalt tilfælde vil virksomhederne jo have brug for den samme mand i flere dage. Da det dag for dag står den enkelte dagpengemodtager aldeles frit for, om han vil melde sig under ordningen eller melde sig i en anden kommune, vil udliciteringsaftalerne nødvendigvis blive så forbeholdsfyldte fra kommunens side, at vidtstrakt spekulation fra privatvirksomhedens side ikke vil være givtig. Kommunen kan jo under ingen omstændigheder forpligte sig i forhold til den enkelte arbejdstager ud over aftalens indgåelsesdag. Derfor opfordrer éndags-reglen i lovforslaget virksomheden til i stedet for at beskæftige de pågældende som udliciteret arbejdskraft at træffe direkte aftale med dem. Og for den enkelte, der bliver udliciteret, betyder éndags-reglen, at han – hvis han ikke bryder sig om virksomheden – den næste dag kan møde på et andet arbejdsanvisningssted. Er han ligefrem så gal i hovedet på den virksomhed, han er kommet på, er hans tab ved at forlade arbejdet jo alene de 300 kr. minus skat. Det almindelige for den ordentlige arbejder og den ordentlige virksomhed vil vel være, at når man har en dags tid til at se hinanden an i, vil man blive så glade for kontakten, at den pågældende vil komme ind i virksomhedens almindelige arbejdsstyrke – eventuelt efter en periode, hvor han kommer til at høre til reserverarbejdskraften. Der vil altså ligge en god portion arbejdsløshedsbekæmpende politik for kommunen i at vælge at gøre brug af udliciteringsmuligheden.

I forbindelse med drøftelsen af at skaffe de private virksomheder arbejdskraft ad denne vej må det erindres, at staten – uden at betale herfor – pålægger virksomhederne en lang række merarbejder. For eksempel i kraft af lovene om forureningsbekæmpelse, arbejderbeskyttelse og alskens krav om udfyldelser af skemaer og blanketter. Kommunerne må selvsagt tilstræbe, at efterspørgsel fra privatfirmaers side fortrinsvis efterkommes fra de virksomheder, der byder kommunen det højeste beløb. Den udlicitering, der herefter finder sted, vil næppe i noget som helst nævneværdigt omfang være samfundsmæssigt uønskværdig, men